

Με τιμές ήρωα και σύμφωνα με την εκκλησιαστική μας παράδοση τελέστηκε την Τετάρτη 4 Σεπτεμβρίου 2019 από τον ιερό ναό Αγίου Σπυρίδωνος στον Συνοικισμό Στροβόλου II, στη Λευκωσία, η κηδεία του εκ μητρός συγχωριανού μας και μέχρι πρόσφατα αγνοούμενου Στυλιανού Ορφανίδη. Η ταφή έγινε στον Τύμβο Μακεδονίτισσας. Η Κοινότητα και το Θ.Ο.Ι. Φιλιάς εκπροσωπήθηκαν μαζί με τα λάβαρά τους και κατέδεσαν στεφάνι. Η σημαία στο προσωρινό οίκημα κυμάτισε μεσίστια επί τριήμερο.

Ο Στυλιανός Ορφανίδης γεννήθηκε στην Κυθρέα το 1950. Είναι γιος του Ανδρέα Στυλιανού Ορφανίδη (Ραμέ) από την Κυθρέα και της Χρυστάλλας Χατζηβασίλη Πελεκάνου από τη Φιλιά, οι οποίοι, μαζί με τη μικρότερη θυγατέρα τους Μηλίτσα, εκτελέστηκαν εν ψυχρώ στο σπίτι τους από τους Τούρκους εισβολείς στις 15 Αυγούστου 1974. Έχει ακόμη μια αδελφή, τη Μαρία Γεωργιάδου. Το 1971 νυμφεύθηκε τη Ξένια Δημητρίου από το Νέο Χωρίο Κυθρέας, εκεί όπου έφτιαξε το δικό του σπιτικό. Από τον γάμο του απέκτησε μια θυγατέρα, την Παντελίτσα, η οποία τον Αύγουστο του 1974 μόλις είχε συμπληρωμένα τα δύο της χρόνια.

Κατά τη διάρκεια της τουρκικής εισβολής υπηρετούσε ως έφεδρος στρατιώτης της 173 ΜΑ/ΤΠ και βρισκόταν μέχρι πρόσφατα στον κατάλογο αγνοουμένων. Οι δικοί του τον είδαν για τελευταία φορά στις 13 Αυγούστου 1974, όταν τους επισκέφθηκε στο σπίτι τους, μετά από άδεια που είχε εξασφαλίσει από τη Μονάδα του. Ο Στυλιανός Ορφανίδης έπεσε ηρωικά μαχόμενος τον Αύγουστο του 1974 στη Βώνη και τα οστά του ανευρέθηκαν το 2017 και ταυτοποιήθηκαν με τη μέθοδο DNA, με την κηδεία να δίνει τέλος στην 45χρονη αγωνία και προσμονή της οικογένειάς του.

Επικήδειος της κόρης του Παντελίτσας Ορφανίδου

Παπά μου,

Σαρανταπέντε χρόνια αγωνίας, προσμονής και ελπίδας τέλειωσαν με την ανακοίνωση

«Έχουν ανευρεθεί και ταυτοποιηθεί τα οστά του πατέρα σας». Αμέσως, η λύπη για τον άδικο χαμό σου και ο θυμός για αυτούς που σε δολοφόνησαν φούντωσε. Κάθε ελπίδα να επιστρέψεις εξαφανίστηκε.

13 Αυγούστου 1974 ήταν η τελευταία φορά που ένιωσα το χάδι και το φιλί σου.

Η κοινή μας ζωή κράτησε μόνο δύο χρόνια. Δύο χρόνια από τα οποία αν και δεν θυμάμαι τίποτα φρόντισε η μάνα μέσα από τις γλαφυρές περιγραφές της να ξαναζήσω την κάθε στιγμή. Παντρεύτηκες μια πολύ άξια γυναίκα, παπά μου. Μια γυναίκα που μετά τον χαμό σου είχε ως μοναδικό σκοπό της ζωής της την ανατροφή του παιδιού σας. Ακόμα και όταν εγώ μεγάλωσα και έφτιαξα τη δική μου οικογένεια, η μάνα συνέχισε να περιγράφει στην μοναδική εγγονή σας, τη Στυλιάνα μου, τον παππού της, και να της διηγείται τις όμορφες στιγμές που έζησε πλαιί σου.

Το μαύρο καλοκαίρι του 1974 άφησε στην οικογένειά μας μεγάλη πηληγή.

Εσύ αγνοούμενος, οι γονείς σου και η μια εκ των αδελφών σου σκοτωμένοι. Έτσι, η γυναίκα σου και η μοναδική αδελφή σου που απέμεινε από την τραγωδία που βρήκε την οικογένειά μας, σαν αδελφές πλέον, πορεύτηκαν μαζί όλα αυτά τα χρόνια. Συμπαραστάτης η μια της άλλης. Δύο λεβέντισσες γυναίκες που ενωμένες σε κάθε λύπη, σε κάθε χαρά δεν σταμάτησαν να ψάχνουν στοιχεία και απαντήσεις και που έθεσαν ως στόχο την εξακρίβωση της δικής σου τύχης αλλά και τη ανεύρεση των οστών του παππού, της γιαγιάς και της θείας.

Ήσουν μόνο εικοσιτεσσάρων χρονών και η ζωή απλώνόταν μπροστά σου. Ήσουν άνθρωπος από καλή πάστα. Όσοι σε γνώρισαν έχουν να πουν τα καλύτερα για σένα. Έντιμος, εργατικός, καλοσυνάτος, καλός οικογενειάρχης. Πρόσφατα, όταν ανακοίνωσα την ανεύρεση των οστών σου σε ένα συναγωνιστή σου, μου είπε «δεν θα σου πω συλλυπητήρια αλλά συγχαρητήρια. Συγχαρητήρια για τον ήρωα πατέρα σου» Αυτά τα λόγια είναι για μένα βάλοσαμο στην ψυχή. Σε όλα τα προτερήματά σου, παπά μου, προστίθεται και το ήρωας.

Ναι, εσύ και οι συμπολεμιστές σου αξίζει να ονομάζεστε ήρωες. Θυσιάσατε τη ζωή σας για την προστασία της πατρίδας. Αν και γνωρίζατε ότι αγωνιζόσασταν σε ένα άνισο αγώνα, δεν δειλιάσατε αλλά ριχτήκατε στη μάχη ως οι 300 του Λεωνίδα προσπαδώντας να διαφυλάξετε τις δικές σας Θερμοπίλεις. Παραμείνατε επί των πυροβόλων σας και αγωνιζόσασταν μέχρι που χάθηκε κάθε ελπίδα, μέχρι που διατάχθηκε απαγκίστρωση από την περιοχή.

Λίγες ώρες μετά την απομάκρυνση από το πυροβόλο σου πέρασες στο Πάνθεο των Αθανάτων, άνανδρα δολοφονημένος από τους εισβολείς, οι οποίοι ως επισφράγισμα της πράξης τους σε έθαψαν πρόχειρα σε ένα χωράφι χωρίς καμιά ευλογία, χωρίς καμιά τιμή.

Σήμερα όμως, παπά μου, σαρανταπέντε χρόνια μετά, η ψυχή σου θα λυτρωθεί. Η γη για την οποία θυσιάστηκες θα σε υποδεχθεί με όλες τις τιμές που αξίζουν σε ήρωες σαν εσένα. Με λίγο χώμα από το κατεχόμενο πατρικό σου, με 24 κόκκινα τριαντάφυλλα που συμβολίζουν τα χρόνια που έζησες και το αίμα που έχυσες για την πατρίδα και με 3 λευκά τριαντάφυλλα που συμβολίζουν τα όμορφα, αγνά χρόνια που έζησες με την οικογένειά σου.

Ελπίζω η θυσία όλων σας να είναι πρότυπο για τις νέες γενιές αλλά και φάρος για αγώνα μέχρι την οριστική απελευθέρωση της πατρίδας.

Θέλουμε να ξέρεις ότι είμαστε πολύ περήφανοι για σένα. Υπήρχες, υπάρχουν και θα υπάρχουν πάντα στις ζωές μας. Άλλωστε, «του αντρωμένου ο θάνατος, θάνατος δεν λογίζεται»

Αιωνία σου η μνήμη!